

Sygn. akt IV U 359/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2017r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 sierpnia 2017r. w S.

odwołania G. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 1 marca 2017 r. Nr (...)

w sprawie G. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość emerytury

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 359/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 marca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.) oraz przepisów ustawy z dnia 2 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 2) przeliczył emeryturę ubezpieczonej G. S. poprzez pomnożenie przez wskaźnik waloryzacji wynoszący 100,44 % i ustalił ostatecznie jej wysokość na kwotę 1677,49 zł. W związku z tym, iż iloczyn dotychczasowej kwoty emerytury i podanego wskaźnika waloryzacji był niższy niż minimalna wartość podwyższenia, tj. 10 zł, organ rentowy dokonał waloryzacji emerytury ubezpieczonej poprzez dodanie do dotychczasowej kwoty wymienionej kwoty minimalnej, czyli 10 zł.

Od decyzji tej odwołanie wniosła G. S.. Ubezpieczona domagała się przeliczenia wysokości jej emerytury z uwzględnieniem okoliczności, iż pracowała w warunkach szkodliwych, tj. wykonywała pracę przy azbestzie. Ponadto dodała, iż w 2016 r. złożyła wniosek o zaliczenie okresów korzystania z urlopu wychowawczego jako okresów składkowych. Do odwołania ubezpieczona dołączyła kserokopię książki azbestowej (odwołanie wraz z załącznikami k. 1-4 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Wskazał, iż odwołanie nie wnosi do sprawy nowych dowodów faktycznych ani prawnych pozwalających na uwzględnienie odwołania (odpowiedź na odwołanie k. 7-8 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczona G. S. w dniu 24 października 2005r. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o emeryturę. W dacie wystąpienia z wnioskiem o emeryturę ubezpieczona miała ukończony 50. rok życia, legitymowała się ponad 26-letnim okresem zatrudnienia oraz ponad 15-letnim okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach - ubezpieczona wykonywała prace bezpośrednio przy przetwórstwie azbestu, o których mowa w wykazie B, Dział IV poz.1 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 8 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.). Rozpoznając ten wniosek, organ rentowy wydał 23 listopada 2005 r. decyzję, w której odmówił przyznania ubezpieczonej prawa do emerytury, gdyż wymieniona była wówczas członkiem OFE- Bankowego Otwartego Funduszu Emerytalnego w W.. W dniu 15 grudnia 2005 r. ubezpieczona przestała być członkiem tego Funduszu. Stąd też (...) Oddział w S. decyzją z dnia 20 grudnia 2005 r. przyznał G. S. emeryturę od dnia 15 grudnia 2005 r. (akta emerytalne, w tym decyzja z dnia 20 grudnia 2005 r. k. 39 akt emerytalnych).

Decyzją z dnia 10 czerwca 2016 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do wyrównania emerytury od 10 stycznia 2005 r. (k. 44 akt emerytalnych – tom za wnioskiem z 6 sierpnia 2015r.). Od decyzji tej odwołanie wniosła ubezpieczona, w wyniku czego sprawę tę rozpoznawał Sąd Okręgowy w Siedlcach (sygn. akt IV U 631/16). Wyrokiem z dnia 4 listopada 2016r. Sąd ten oddalił odwołanie (k. 17 akt IV U 631/16). G. S. wniosła apelację od tego orzeczenia. W związku z tym w sprawie orzekł Sąd Apelacyjny w Lublinie (sygn. akt III AUa 1409/16), który w wyroku z dnia 12 lipca 2017 r. oddalił apelację ubezpieczonej (k. 41 akt IV U 631/16).

Emerytura G. S. od dnia 1 marca 2016 r. wynosiła 1667,49 zł (bezsporne, decyzja (...) Oddział w S. z dnia 1 marca 2016 r. o waloryzacji emerytury k. 5 akt sprawy IV U 631/16).

Zaskarżoną decyzją z dnia 1 marca 2017 r. organ rentowy dokonał waloryzacji emerytury ubezpieczonej w ten sposób, że dotychczasową kwotę emerytury, tj. 1667,49 zł podwyższył o minimalną kwotę waloryzacji, tj. o 10 zł. Iloczyn wysokości dotychczasowej emerytury i wskaźnika waloryzacji (100,44%) wyniósł 1674,83 zł i jego zastosowanie spowodowałoby, iż kwota podwyżki byłaby niższa niż 10 zł (decyzja z 1 marca 2017 r. k. 391-392v akt ZUS).

Na terminie rozprawy w dniu 23 sierpnia 2017 r. ubezpieczona podała, iż w jej ocenie otrzymuje ona świadczenie przedemerytalne. Domagała się przyznania jej prawa do emerytury w 100%, a nie w 24 %, obliczonej w oparciu o kwoty składek pochodzących z 20 lat, a nie z 10 lat pracy jak również uwzględnienia okresu 9 lat, podczas których przebywała na urlopie wychowawczym (protokół k. 16-16v akt sprawy).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej nie zasługuje na uwzględnienie.

Zaskarżona decyzja z dnia 1 marca 2017r. dotyczyła waloryzacji emerytury ubezpieczonej od 1 marca 2017r. i w ocenie Sądu waloryzacja ta dokonana została w sposób prawidłowy.

Powyższa decyzja została wydana w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 748 ze zm.) oraz przepisy ustawy z dnia 2 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 2). Podkreślić należy, iż druga z przywołanych ustaw weszła w życie z dniem 1 marca 2017 r. (art. 12 tej ustawy) i swoim zakresem obejmuje waloryzację m. in. emerytur i rent, o których mowa w art. 3 pkt 1-3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (art. 6 ust. 1 pkt 4 tej ustawy). A zatem, waloryzacja ta dotyczy pobieranej przez ubezpieczoną, od dnia 15 grudnia 2005 r., emerytury.

Przywołana wyżej ustawa z dnia 2 grudnia 2016 r. w art. 1 ust. 2 zmienia treść art. 88 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i przewiduje, iż waloryzacja polega na pomnożeniu kwoty świadczenia (tj. w przypadku ubezpieczonej emerytury) i podstawy jego wymiaru przez wskaźnik waloryzacji. W wyniku przeprowadzonej waloryzacji kwota świadczenia (czyli emerytury) nie może ulec obniżeniu. W art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 2 grudnia 2016 r. wskazano, iż w 2017 r. waloryzacja od dnia 1 marca polega na podwyższeniu kwoty świadczenia (w przypadku ubezpieczonej emerytury) w wysokości przysługującej w dniu 28 lutego 2017 r., wskaźnikiem waloryzacji, ustalonym zgodnie z art. 89 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie mniej niż o kwotę 10 zł. Pojęcie wskaźnika waloryzacji zostało wyjaśnione w art. 89 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W tym miejscu podać należy, iż aktualnie wskaźnik ten wynosi 100,44%, co wynika wyraźnie z treści komunikatu Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 lutego 2017 r. w sprawie wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2017 r. (M. P. z dnia 13 lutego 2017 r.).

W konsekwencji waloryzacja emerytury ubezpieczonej powinna polegać na pomnożeniu dotychczasowej kwoty emerytury (tj. kwoty 1667,49 zł- kwota ta wynika z decyzji (...) Oddział w S. z dnia 1 marca 2016 r. o waloryzacji emerytury) oraz wskaźnika waloryzacji (który jak wyżej wspomniano wynosi 100,44%). Wynik tego działania wynosi 1674,83 zł. Wynika stąd, iż zarówno dokonana przez ZUS operacja polegająca na pomnożeniu opisanych wskaźników jak i ustalony wynik mnożenia są prawidłowe. Jednocześnie, uzyskany wynik (1674,83 zł) jest wyższy od dotychczasowej kwoty emerytury (1667,49 zł) o mniej niż 10 zł. Dlatego też, na podstawie przywołanego wcześniej art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 2 grudnia 2016r., waloryzacja emerytury ubezpieczonej powinna polegać na powiększeniu dotychczas otrzymywanej kwoty emerytury (1667,49 zł) o kwotę 10 zł. Tym samym kwota emerytury po waloryzacji powinna wynosić od dnia 1 marca 2017r. 1677,49 zł. Tak też postąpił organ rentowy wyliczając kwotę emerytury ubezpieczonej. Przedstawiony sposób wyliczenia jest więc zgodny z treścią przywołanych przepisów. W związku z tym nie ma podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji.

W konsekwencji odwołanie ubezpieczonej od decyzji z dnia 1 marca 2017 r. podlegało oddaleniu.

Odnosząc się na marginesie do twierdzeń ubezpieczonej co do tego, że pobiera świadczenie przedemerytalne, a nie emeryturę oraz że wysokość świadczenia jest zaniżona wskazać należy, że twierdzenia te są niezasadne. Błędne jest twierdzenie ubezpieczonej, że pobiera „świadczenie przedemerytalne”. Z akt organu rentowego, w tym z decyzji z 20 grudnia 2005r. wynika bezspornie, że od 15 grudnia 2005r. ubezpieczona jest uprawniona do emerytury (decyzja z 20 grudnia 2005r. k.39 akt emerytalnych za wnioskiem z 24 października 2005r.). Stosowany w decyzjach organu rentowego zwrot „świadczenie” np. „wysokość świadczenia do wypłaty” (na co zwróciła uwagę ubezpieczona w toku rozprawy) jest synonimem pojęcia świadczenie emerytalne, czyli emerytury. Co do dalszych twierdzeń o zaniżeniu kwoty świadczenia czy też o błędnej dacie przyznania emerytury wskazać należy, że okoliczności te były już przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Siedlcach m.in. w zakończonej niedawno (wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 12 lipca 2017r.) sprawie IV U 631/16). Co do kwestii przeliczenia kapitału początkowego – okresów nieskładkowych z tytułu opieki na dziećmi przy zastosowaniu przelicznika 1,3 za każdy rok podnieść należy, że decyzją z 8 września 2015r. organ rentowy dokonał ponownego ustalenia kapitału początkowego dokonując stosownego przeliczenia (decyzja z 8 września 2015r. k.63 akt o ponowne ustalenie kapitału początkowego za wnioskiem z 19 maja 2015r.)

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §1 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.